

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně
Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: X, narozen dne X
státní příslušnost X
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Otakarem Pazdziorou
sídlem Masarykovo náměstí 191/18, 405 02 Děčín

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2022, č. j. X

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta jeho žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty a doba její platnosti nebyla prodloužena podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť byl žalobce pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
2. Žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky ve formě zaměstnanecké karty žalobce podal dne 1. 11. 2021. Z výpisu z evidence rejstříku trestů vyplynulo, že byl dne 1. 12. 2020 pravomocně odsouzen v trestním řízení vedeném pod sp. zn. 16 T 58/2020 rozsudkem Okresního soudu v Jičíně za úmyslný trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, spáchaný dne 6. 9. 2020, k peněžitému trestu ve výměře 20 000 Kč a zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu řízení motorových vozidel v délce trvání 1 roku. Poté, co se žalobce seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí, doplnil do spisu žalovaného usnesení Okresního soudu v Jičíně ze dne 13. 7. 2021, č. j. 16 T 58/2020-58, kterým bylo upuštěno od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti a kterým byla žalobci stanovena zkušební doba jednoho roku. Více se k věci nevyjádřil.
3. Žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 2. 2022 žalobcovu žádost zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí odkázal na výše popsany rozsudek Okresního soudu v Jičíně. Dodal, že odsouzení ještě nebylo zahlazeno. Dále s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že mu ze zákona o pobytu cizinců nevyplývá povinnost posuzovat dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Konstatoval však svou povinnost brát v úvahu také závazky vyplývající z mezinárodních smluv. V tomto případě závazek státu zdržet se zásahu do rodinného a soukromého života jednotlivce dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Dodal, že pokud by shledal rozpor s čl. 8 Úmluvy, žádost žalobce by nezamítnul, a pokud by byly splněny další zákonem stanovené podmínky, dobu platnosti povolení by prodloužil. Žalovaný však dospěl k závěru, že dopad napadeného rozhodnutí do rodinného života žalobce je přiměřený a nerozporný s čl. 8 Úmluvy. Žalobce na území České republiky pobýval pouze s manželkou, která zde žila na základě zaměstnanecké karty. Její pobyt tedy nebyl napadeným rozhodnutím nijak ohrožen. Všechny tři děti a zároveň rodiče obou manželů se nacházely na Ukrajině. Žalobce měl tedy převažující rodinné vazby v zemi původu. Žalovaný zdůraznil, že žádost žalobce byla zamítnuta z důvodu spáchání závažného trestného činu. Případný zásah do osobního života žalobce by proto musel být dostatečně závažný, aby odůvodnil kladné vyřízení žádosti. Závěrem žalovaný poznamenal, že se napadeným rozhodnutím neukládá

správně vyhoštění, ani se žalobci nezakazuje na území České republiky pobývat. V případě, že bude odsouzení zahlazeno, je žalobce oprávněn podat novou žádost o vydání zaměstnanecké karty.

II. Žaloba

4. V podané žalobě žalobce s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu předestřel kritéria, která se mají zohlednit při hodnocení přiměřenosti. Posuzovat by se tímto způsobem měl rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen v případě neprodloužení pobytu, délka pobytu cizince na území České republiky, rozsah sociálních a kulturních vazeb na území České republiky, existence nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životě v zemi původu, imigrační historie cizince, porušení pravidel cizineckého práva v minulost a povaha a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem. V této souvislosti je rovněž nezbytné porovnat zájem jednotlivce na pobytu na území České republiky se zájmem státu na ochraně bezpečnosti a veřejného pořádku. Úvaha týkající se promítnutí zmíněných kritérií do porovnání zmíněných zájmů však v napadeném rozhodnutí absentovala. Žalovaný se omezil na formalistický přístup, který spočíval pouze v nahlédnutí do trestního rejstříku žalobce bez posouzení širších souvislostí.
5. Ne vždy přitom zájem státu převáží nad zájmem jednotlivce. V žalobcově případě se jednalo o ohrožovací přečin, při kterém nedošlo ke škodlivému účinku. Žalobce rovněž vyzdvihl, že obsah alkoholu v krvi byl stanoven v hodnotě 1, 59 g/kg. Pomyslná hranice, nad kterou je jednání pachatele posuzováno jako trestný čin je 1 g/kg alkoholu v krvi. Přečin žalobce proto neměl daleko od toho, aby byl posouzen jako přestupek.
6. Za relevantní považoval žalobce rovněž skutečnost, že usnesením Okresního soudu v Jičíně ze dne 13. 7. 2021, č. j. 16 T 58/2020-58 bylo od trestu zákazu činnosti podmíněčně upuštěno se stanovením zkušební doby do 13. 7. 2022. Argument žalovaného týkající se zájmu na ochraně veřejného pořádku tak není přiléhavý, jelikož k datu vydání napadeného rozhodnutí již žalobce téměř půl roku vykonával řidičské oprávnění. V současnosti tedy může legálně řídit motorová vozidla, až do 16. 3. 2022, kdy končí platnost zaměstnanecké karty, respektive výjezdního víza. Není proto v podstatě materiálně rozdíl mezi jeho životem před odsouzením a po odsouzení a je přihlíženo pouze k záznamu v trestním rejstříku žalobce, který doposud nebyl zahlazen. Zároveň dodal, že se jednalo o jeho jediný prohřešek za celou dobu pobytu.
7. V další části žaloby se žalobce věnoval hodnocení výše zmíněných kritérií a dopadu, který by napadené rozhodnutí mělo do jeho života. Uvedl, že mu hrozí významné narušení jeho rodinného a soukromého života. Žalobce má totiž na území České republiky stále zaměstnání se smlouvou na dobu neurčitou. Spolu s ním zde pobývá jeho manželka a v současnosti už i jejich tři děti. Značnou část svého příjmu manželé posílají svým rodinám na Ukrajině, které jsou na těchto příspěvcích životně závislé. V případě návratu žalobce do země původu, by došlo k jeho okamžitému odvodu do armády. Rodina by tak přišla o veškeré příjmy z jeho zaměstnání. Manželka žalobce by nemohla ze svého platu hradit základní životní náklady, zároveň podporovat svou rodinu na Ukrajině a platit potřeby tří dětí.

8. K otázce délky pobytu na území České republiky a rozsahu sociálních vazeb žalobce uvedl, že zde pobývá od 14. 11. 2019, v současné době má v Česku manželku, děti, bratra, bratrance, další blízké přátele a kolegy z práce.
9. Za nepřekonatelnou překážku k životu v zemi původu žalobce označil právě probíhající otevřený konflikt Ukrajiny s Ruskem. Zmínil zejména povinnost narukovat do armády. Z jeho pohledu je proto neadekvátní, aby byl ohrožen na životě v situaci, kdy se proti právnímu řádu České republiky provinil pouze jednou. To za situace, kdy v minulosti neporušil pravidla cizineckého práva, a nedopustil se ani jiného protiprávního jednání, spáchání trestného činu lituje, k trestnímu řízení se postavil zodpovědně, vše doznal, s orgány činnými v trestním řízení spolupracoval a peněžitý trest ihned zaplatil.
10. Žalobce rovněž konstatoval, že zejména s ohledem na probíhající konflikt a povahu spáchaného přečinu, převyšuje jeho zájem na setrvání na území České republiky nad zájmem státu. Žalovanému proto vytkl, že nejednal v souladu s čl. 8 Úmluvy. S ohledem na výše uvedené tedy navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, věc mu vrátil k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

11. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný poukázal na skutečnost, že byl žalobce shledán vinným ze spáchání trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky tím, že ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil požitím návykové látky, způsobil dopravní nehodu. Rozhodnutím Okresního soudu v Jičíně mu byl uložen peněžitý trest a trest zákazu řízení motorových vozidel v délce 12 měsíců. Tím byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. K zaplacení peněžitě pokuty již došlo. Od výkonu zbytku trestu zákazu řízení motorových bylo sice dne 13. 7. 2021 upuštěno, byla však stanovena zkušební doba do 13. 7. 2022. Žalobce se tedy stále neosvědčil, a proto zatím nedošlo k zahlázení jeho odsouzení. Důvod pro zamítnutí žádosti žalobce tak stále trvá. K naplnění důvodu pro neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty ostatně došlo již tím, že byl žalobce pravomocně odsouzen pro spáchání úmyslného trestného činu. Nebylo-li takové odsouzení zahlázeno, musí k němu žalovaný přihlížet z úřední povinnosti. Žalovaný tedy jednal zcela v souladu s uvedenými ustanoveními zákona o pobytu cizinců, když žádost žalobce zamítl.
12. S námitkou nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí do života žalobce žalovaný nesouhlasil. Konstatoval, že mu zákon o pobytu cizinců neukládá se v případě důvodu uvedeného v § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zabývat přiměřeností dopadu takového rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince v intencích § 174a téhož zákona. V úvahu přicházelo užití čl. 8 Úmluvy, žalovaný však již v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že dopad do soukromého a rodinného života žalobce je přiměřený a nerozporný se zněním uvedeného článku Úmluvy. Dodal, že žalobce v průběhu řízení před správním orgánem nepřiměřený zásah zamítavého rozhodnutí do svého rodinného a soukromého života nenamítal.
13. Žalovaný dále připomněl, že v době vydání napadeného rozhodnutí žila z blízkých příbuzných na území České republiky pouze manželka žalobce. Nezletilé děti žalobce pobývaly na

Ukrajíně.

V době vydání napadeného rozhodnutí tedy nebylo možné tvrdit, že by došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho rodinného života. Žalovaný zdůraznil, že v zájmu České republiky není umožnit pobyt těm cizincům, kteří na jejím území páchají úmyslné trestné činy tak závažného charakteru jako je řízení motorového vozidla pod vlivem návykových látek. Dodal, že žalobce svým jednáním ohrozil nejen sebe, ale i ostatní účastníky silničního provozu. Vyhovění žádosti žalobce, by proto bylo to v rozporu s veřejným zájmem státu.

14. Závěrem žalovaný upozornil, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 1. 2. 2022, tedy před zahájením ruské agrese na Ukrajině. Uznal však, že se aktuální situace žalobce změnila. Žalobce je nyní držitelem dočasné ochrany na území. Dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území mu bylo poskytnuto dne 14. 3. 2022. V současné době tedy není nucen opustit území České republiky a rovněž může pokračovat ve svém zaměstnání. Dne 14. 3. 2022 mu bylo uděleno dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu. Dočasná ochrana mu umožňuje po dobu 1 roku pobývat na území a současně má i volný přístup na trh práce. S ohledem na tyto skutečnosti žalovaný konstatoval, že pokud by soud žalobě vyhověl a věc vrátil k dalšímu řízení, bylo by řízení o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty zastaveno. Navrhl proto, aby soud žalobu zamítl, náhradu nákladů nepožadoval.

IV. Replika žalobce

15. Žalobce v replice rozporoval tvrzení žalovaného, že by měl způsobit dopravní nehodu. Dodal, že taková situace není pravdivá a nevyplývá ostatně ani z výměry a druhu uloženého trestu.
16. V dalším bodu žalobce brojil proti užití přezkumu podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Soud obvykle přezkoumává rozhodnutí správních orgánů podle skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí napadeného rozhodnutí, nicméně dle judikatury a komentářové literatury ve výjimečných případech může přihlížet k novým zásadním skutečnostem, které v době vydání správního rozhodnutí nebyly správním orgánem zjištěny a ani být zjištěny nemohly. Tento požadavek dle žalobce naplňuje probíhající válka na Ukrajině.
17. Dle názoru žalobce není pravdivé ani tvrzení, že by pro něj zrušení napadeného rozhodnutí nemělo žádný význam. Projevil obavu, že by měl při podání nové žádosti v záznamech obsaženo zamítnutí přecházející žádosti o pobytové oprávnění a bylo by pro něho těžší získat nové pobytové oprávnění v budoucnu.
18. Závěrem žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2020, č. j. 14 A 26/2020-40. Dodal, že městský soud rozhodl v téměř shodné věci ve prospěch tamního žalobce, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušil zejména z důvodu povahy samotného trestného činu. S poukazem na situaci na Ukrajině žalobce dodal, že v jeho případě je zájem na pobytu na území České republiky ještě větší než ve věci řešené citovaným rozsudkem. Na svých tvrzeních uvedených v žalobě proto trval.

V. Posouzení věci krajským soudem

19. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s., v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s., v duchu dispoziční zásady, kterou je správní soudnictví ovládáno, s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
20. Pro posouzení důvodnosti žaloby je třeba v prvé řadě zhodnotit, zda měl žalovaný zákonný důvod pro neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty žalobce. Následně je třeba vyřešit spornou otázku, zda se měl žalovaný zabývat otázkou povahy, závažnosti a okolnostmi spáchání trestného činu, za který byl žalobce pravomocně odsouzen. Teprve poté bude moci soud zvážit žalobcem tvrzený nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života.
21. Podle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců *ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží,*
je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e). Podle § 44e odst. 1 *zákona*
o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37.
22. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37, z důvodu uvedeného v § 46 odst. 6 písm. b), d) nebo e) a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem.*
23. Podle § 37 odst. 1. písm. a) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.*
24. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*
25. Podle odst. 3 uvedeného ustanovení *přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*
26. Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy *má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života.*
27. Podle čl. 8 odst. 2 Úmluvy *státní orgán nemůže do výkonu práva na respektování rodinného a soukromého života zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.*
28. Nejprve bylo nezbytné posoudit zákonnost důvodu pro neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Z výše citovaných ustanovení vyplývá, že k neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty dochází z rozhodnutí ministerstva vnitra mimo jiné tehdy, pokud byl cizinec pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Mezi stranami je přitom nesporné, že byl žalobce pravomocně odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Jičíně ze dne 1. 12. 2020, sp. zn. 16 T 58/2020, za úmyslný trestný čin ohrožení pod vlivem

návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku. Žalovaný proto měl zákonný důvod pro neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty žalobce.

29. Soud se dále zabýval otázkou, zda měl žalovaný posuzovat charakter, závažnost a povahu spáchaného trestného činu. Jak bylo uvedeno výše, hypotéza stanovená § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců byla v důsledku žalobcova odsouzení naplněna. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že znění § 46e odst. 1 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců neposkytuje správnímu orgánu možnost užít správní uvážení. Nenáleží mu tedy posuzovat charakter spáchaného trestného činu, případně rozlišovat, které trestné činy jsou důvodem pro zrušení platnosti zaměstnanecké karty a které nikoliv. Citovaná právní úprava stanoví správnímu orgánu jednoznačně povinnost rozhodnout určitým způsobem za předpokladu splnění podmínek uvedených v zákoně (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu, ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101, ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 As 34/2011-85, ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 85/2013-51, ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-26, nebo ze dne 31. 3. 2022, č. j. 10 Azs 183/2020-33). Z uvedeného tedy vyplývá, že žalovaný se charakterem trestné činnosti zabývat nemohl. Takové hodnocení by připadalo v úvahu až v rámci posuzování závažnosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce.
30. Tomu se věnuje výše citovaný § 174a zákona o pobytu cizinců. Stanoví ovšem pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců. U kterých rozhodnutí je tak správní orgán povinen učinit, je třeba zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců, přičemž tuto povinnost nelze vztahovat na všechna rozhodnutí učiněná podle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30 a ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015-27). Typicky se posoudí přiměřenost dopadů rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců podle § 174a odst. 3 výslovně stanoví, tj. například v případě rozhodování podle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2, § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a některých dalších rozhodnutí.
31. Je tedy zřejmé, že test proporcionality mezi důvody pro nevydání pobytového oprávnění a nevydáním pobytového oprávnění provedl již sám zákonodárce při přijímání zákonné úpravy. Shledal přitom, že zájem státu a společnosti na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni, je důležitější a závažnější, než individuální právo cizince na ochranu jeho rodinného života (srov. s rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101, a ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47).
32. Určitou výjimku z tohoto pravidla představuje případný nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života podle čl. 8 Úmluvy. K tomu jsou správní orgány povinny přihlídnout, pokud jej cizinec v řízení o zrušení nebo neprodloužení svého pobytového oprávnění namítne, bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v takovém řízení vyžaduje posouzení přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Tato povinnost vyplývá přímo z čl. 8 Úmluvy, který Českou republiku zavazuje k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30, ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 45/2016-53, ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-26, ze dne 20. 9.

2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30, ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, ze dne 12. 3. 2020, č. j. 9 Azs 352/2019-33, nebo ze dne 29. 4. 2020, č. j. 1 Azs 76/2020-37).

33. Žalobce nepřiměřenost zásahu rozhodnutí namítal v podané žalobě. Uváděl však nově skutečnost, které nastaly až po vydání napadeného rozhodnutí. Jednalo se zejména o tvrzení související s probíhajícím válečným konfliktem na Ukrajině a přítomností celé rodiny žalobce včetně nezletilých dětí na území České republiky. Soud v této souvislosti připomíná, že při přezkoumání rozhodnutí vychází podle § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Nejvyšší správní soud a Ústavní soud výjimečně připustily prolomení tohoto pravidla ve věcech mezinárodní ochrany ke splnění zákazu *non refoulement* a ve věcech doplňkové ochrany (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011-131, ze dne 4. 2. 2013, č. j. 8 Azs 27/2012-65, či ze dne 14. 4. 2022, č. j. 5 Azs 89/2022-24, nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16, N 66/81 SbNU 153) ve věcech mezinárodní ochrany uplatněním aplikační přednosti evropského práva (konkrétně čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU, tzv. procedurální, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015-32 a již uvedený nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 425/16), ve věcech zajištění cizinců s ohledem na ochranu osobní svobody ve spojení s právem na život a zákazem mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019-48, č. 3933/2019 Sb. NSS, a ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019-50) a ve věcech správního trestání k uplatnění ústavního zákazu dvojího trestání za tentýž skutek (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2009, č. j. 6 As 44/2008-142, č. 1842/2009 Sb. NSS, v rovině obecné překážky věci rozhodnuté viz též rozsudek ze dne 9. 6. 2016, č. j. 2 Azs 307/2015-41). Lze tedy shrnout, že k prolomení § 75 odst. 1 s. ř. s. soudy přistoupily s obezřetností, nebylo-li možno splnit mezinárodněprávní závazek České republiky nebo ústavní zákaz jinak.
34. Taková situace však ve zde přezkoumávaném případě nenastala. Dle vyjádření žalovaného bylo žalobci dne 14. 3. 2022 uděleno dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území. V současnosti se na něj tedy hledí jako na cizince, kterému byla udělena dočasná ochrana.
Je oprávněn na území České republiky setrvat a nehrozí mu rozdělení rodiny, návrat do země původu ani nebezpečí spočívající v nasazení v právě probíhajícím konfliktu. Nepřichází proto v úvahu významný zásah do jeho rodinného a soukromého života ani do jeho jiných práv. Z tohoto důvodu krajský soud nepřistoupil k prolomení pravidla stanoveného v § 75 odst. 1 s. ř. s. a při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového stavu, který tu byl v době jeho vydání.
35. S žalobcem lze do jisté míry souhlasit, že žalovaný nebral v potaz všechna kritéria popsaná v žalobě. Správní orgány však nejsou povinny detailně hodnotit všechna kritéria, která obecně připadají v úvahu. Mají výslovně zohlednit pouze důvody, které jsou v daném případě specifické a vyplývají z průběhu řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2021, č. j. 1 Azs 500/2020-24). K tomu je nutné zdůraznit, že se ve zde přezkoumávaném případě jednalo o řízení o žádosti žalobce. Břemeno tvrzení a břemeno důkazní tedy spočívalo primárně na žalobci, nikoli na správním orgánu (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017-36, ze dne 7. 2. 2018, č. j. 9 As 330/2016-192 nebo ze dne 12. 3. 2015, č. j. j.

9 Azs 12/2015-38). Bylo především na žalobci, aby žalovanému sdělil veškeré skutečnosti týkající se jejího soukromého života, neboť je to právě on, komu jsou známy (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, č. j. 5 Azs 262/2015-35 nebo ze dne 25. 9. 2020, č. j. 4 Azs 171/2019-25). Žalobce však takové skutečnosti v řízení o jeho žádosti netvrdil ani nedokládal.

36. Žalovaný přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do života žalobce ve smyslu čl. 8 Úmluvy přesto posuzoval. Dospěl přitom k závěru, že žalobce měl v době vydání napadeného rozhodnutí převažující rodinné vazby na Ukrajině. Jeho děti žily na Ukrajině a žalobce sám na území České republiky pobýval s manželkou pouze krátce. Žalovaný proto konstatoval, že ztráta pobytového oprávnění spojená s nutností opustit území České republiky nepřevážila nad veřejným zájmem na tom, aby se žalobce na území nenacházel minimálně do doby, kdy dojde k zahlázení jeho odsouzení. Soud takové úvahy shledává zcela dostatečnými, srozumitelně odůvodněnými a odpovídajícími zjištěnému skutkovému stavu. Postupu žalovaného tedy nelze nic vytknout. V tomto kontextu není pravdivé ani žalobcovo tvrzení, že by žalovaný nezjistil skutkový stav řádně, když v žalobě tvrzené skutečnosti nevzal v potaz.
37. Jak bylo vysvětleno výše, skutečnosti, které vyvstaly po vydání napadeného rozhodnutí nelze posuzovat. Krajskému soudu nepřísluší rozhodnutí žalovaného doplňovat, natož jej nahrazovat vlastní argumentací, postavenou na nových důvodech. Skutečnost, že se v současnosti na území České republiky nachází žalobcovy děti nebo že v zemi původu žalobce probíhá otevřená válka, proto nelze z výše uvedených důvodů hodnotit.
38. K odkazu na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2020, č. j. 14 A 26/2020-40, lze uvést toliko, že není nepřiléhavý. Je pravdou, že v uvedeném případě se rovněž jednalo o cizince, jemuž nebyla prodloužena platnost zaměstnanecké karty z důvodu spáchání trestného činu. Nicméně Městský soud v Praze rozhodnutí žalovaného zrušil proto, že správnímu orgánu byly známy důležité skutečnosti vyplývající ze správního spisu, konkrétně to, že s cizincem na území České republiky pobývala manželka a jeho děti, přesto k nim nepřihlédl. Taková situace však ve zde přezkoumávaném případě nenastala. Žalovaný při svém rozhodování ke skutkovým zjištěním obsaženým ve spisovém materiálu, jak bylo ostatně uvedeno výše, přihlédl a přiléhavě je hodnotil.
39. Následně se soud zabýval námitkou spočívající v nedostatečném posouzení závažnosti spáchaného trestného činu ve vztahu k hodnocení zásahu do žalobcova rodinného a soukromého života. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný zhodnotil spáchání úmyslného trestného činu jako závažný prohřešek vůči právnímu řádu. Dodal, že by vydání zaměstnanecké karty mohlo být odůvodněno pouze v případě skutečně velmi závažného zásahu do rodinného a soukromého života žalobce. Ten, jak bylo ostatně popsáno shora, však žalovaný neshledal a soud se s jeho závěry zcela ztotožnil.
40. Tvrzení žalobce, jimiž v žalobě bagatelizuje svou trestnou činnost, krajský soud nepovažoval za relevantní. Kvalifikace jednání žalobce jako trestného činu nepřísluší zdejšímu soudu, nýbrž soudu trestnímu. Ten shledal žalobce vinným. Další hypotetické úvahy nemají pro přezkoumávanou věc význam. Rovněž není možné tvrdit, že by na žalobcově situaci něco změnilo podmíněčné upuštění od výkonu zbytku trestu. Podle rozsudku Nejvyššího

správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59, „skutečnost, že byl stěžovatel propuštěn na svobodu, a jeho argument, že již nepředstavuje nebezpečí pro společnost, neboť je pod dohledem probačního úředníka a má uložen zákaz činnosti, není dle Nejvyššího správního soudu s ohledem na povahu jeho trestné činnosti relevantní. Opačný výklad by znamenal, že každým propuštěním cizince na svobodu (po vykonání částečného či celého trestu odnětí svobody) by automaticky pominulo nebezpečí narušení veřejného pořádku ve smyslu § 77 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců.“ Úvaha, že se jedná o první porušení ze strany žalobce, je rovněž zcela nemístná. Naopak lze argumentovat, že žalobce spáchal první úmyslný trestný čin ani ne po roce, kdy na území České republiky pobýval, když přicestoval dne 14. 11. 2019 a trestného činu se dopustil dne 6. 9. 2020. Žalovanému není možné zazlívat, že se uvedenými úvahami automaticky nezabýval. Dle názoru soudu žalovaný poměřil případný zásah do rodinného a soukromého života žalobce i s ohledem na závažnost spáchaného trestného činu dostatečně a v souladu se skutkovým stavem zjištěným v době vydání napadeného rozhodnutí.

41. V této souvislosti je nutné připomenout, že si měl být žalobce při páchání úmyslného trestného jednání vědom všech jeho možných důsledků, a to jak v rovině trestněprávní, tak i v rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Jestliže žije na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že jeho protiprávní jednání může mít za následek neumožnění dalšího pobytu na území, nebo rovnou ukončení jeho práva na území pobývat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016-42, nebo ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30).
42. Soud rovněž konstatuje, že přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu je méně intenzivní než přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť ve druhém případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce. Rozhodnutím o zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty právo žalobce na území České republiky pobývat samo o sobě dotčeno není. Dochází pouze k odeprání výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky na základě zaměstnanecké karty. Na základě tohoto rozhodnutí mu není znemožněno svůj pobyt na území České republiky legalizovat jiným způsobem (jak ostatně žalobce již učinil), který nabízí zákon o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2016, č. j. 9 Azs 253/2016-32). Z žádného právního předpisu přitom nevyplývá, že by bylo v řízení o nové žádosti cizince přihlíženo k případnému zamítnutí přecházejících žádostí. I proto je neopodstatněná žalobcova obava, že by pro něj v případě zamítavého rozhodnutí soudu mohlo být těžší získat nové bytové oprávnění v budoucnu.
43. Závěrem soud v krátkosti reaguje na námitku týkající se spáchání dopravní nehody. Je pravdou, že ze spisového materiálu nevyplývá žádná informace o způsobení dopravní nehody. Tato skutečnost nicméně nebyla žalobci kladena k tíži a nefigurovala ani v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud proto tvrzení žalovaného, obsažené pouze ve vyjádření k žalobě, nepovažoval za pochybení, které by mělo mít za následek vadu řízení.

VI. Závěr a náklady řízení

44. S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

45. O podané žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného.
46. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu žádné náklady řízení přesahující běžný rámec činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 6. květen 2022

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu